

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 340 / 22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 24 stycznia 2022 r. w sprawie II K 9 / 19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

			-		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
	<p>- podniesione przez prokuratora zarzuty mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku: a) obraży prawa procesowego, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk, a nadto art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk i art. 201 kpk; b) błędnych ustaleń faktycznych;</p> <p>- podniesione przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzuty mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku: a) obraży prawa</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>procesowego, tj. 170 § 1 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk, a nadto art. 201 kpk i art. 7 kpk; b) błędnych ustaleń faktycznych</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed ścisłym odniesieniem się do wyżej opisanych zarzutów, niejako dla oczyszczenia przedpola, zasygnalizować należy pomijane dotąd uwarunkowania faktyczne i prawne rozstrzyganej sprawy, przy uwzględnieniu których – nawet gdyby na chwilę podzielić założenia faktyczne aktu oskarżenia – i tak chybnym jawiłaby się prawnokarna ocena zarzuconemu oskarżonemu czynu</p>			

uwzględniająca również znamiona występkę z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 271 § 1 kk. Przepisy te zakładają bowiem bezprawność karną tylko takiego poświadczenie nieprawdy, którego dopuścić miałby się funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu i wyłącznie w takim dokumencie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego. Poświadczeniem, o jakim mowa w art. 271 kk, cechować się mogą jedynie dokumenty „wystawiane” na użytek publiczny, przeznaczone do dowodzenia okoliczności w nich poświadczonych bez potrzeby potwierdzania ich innymi dowodami, korzystające z domniemania

prawdziwości, a tym samym obdarzane zaufaniem publicznym. Nie będą więc już należeć do tego zakresu dokumenty – nawet, jeśli byłyby sporządzane przez funkcjonariuszy publicznych – ale wytworzone jedynie dla celów wewnętrznych urzędu (np. notatki służbowe), ani też dokumenty regulujące stosunki prawne między osobami fizycznymi lub prawnymi (umowy, oświadczenia itp.). Użycie takich dokumentów w celach przestępczych nie zmienia ich charakteru – jeśli sporządzono je w celu przestępczym, sprawca nie podlega odpowiedzialności z art. 271 kk, lecz za przestępstwo, w którym uczestniczy w granicach swego zamiaru. W

konsekwencji, w orzecznictwie przywoływano min., że nie będzie takim dokumentem np. akt statutowych organów spółki z o.o., sporządzony z myślą o uregulowaniu stosunków wewnętrznych spółki, a rodzący skutki prawne wyłącznie między wspólnikami bądź organami spółki (por. postanowienie SN z 30 listopada 2007 r., V KK 98 / 07; Legalis el.), że strona stosunku cywilnoprawnego nie może być sprawcą przestępstwa z art. 271 § 1 kk w zakresie sporządzonych przez nią dokumentów odnoszących się do zawarcia, zmiany lub ustania tego stosunku oraz, że analogicznie oceniać należy dokument w postaci umowy o pracę (por. wyrok SN z 15 lutego 2017 r., III KK 347 /

16; Legalis el.)
oraz dokumenty
składane
pracodawcy
przez
pracownika w
ramach tegoż
stosunku pracy,
np. w postaci
listy płac (por.
postanowienie
SN z 8 lutego
2005 r., III
KK 105 / 04;
Legalis el.).
We wszystkich
przywołanych
wyżej
przypadkach w
grę wchodzi
bowiem
dokumenty
wywołujące
skutek wyłącznie
w ramach
określonego
stosunku
prawnego i tylko
pomiędzy jego
stronami, nie
mające na tyle
istotnego
znaczenia „ na
zewnątrz ”, by
obdarzać je
walorem
zaufania
publicznego.
Innymi słowy,
przedmiotem
czynności
sprawczej tego
występku nie
mogą być takie
dokumenty,
których treść i
prawne
znaczenie nie
wykracza poza
zwykły zakres

łączącego strony szeroko rozumianego stosunku cywilnoprawnego. Przenosząc zaś powyższe na grunt niniejszej sprawy – wedle założeń aktu oskarżenia, dokumentami mającymi poświadczać nieprawdę, były sporządzane i wysyłane w formie elektronicznej informacje o istniejącej na określoną chwilę liczbie członków przynależnych do zakładowej organizacji związkowej (...), autorstwa T. J., który pełnił wówczas funkcję przewodniczącego tej organizacji. Wspomniane informacje były przeznaczane wyłącznie do wiadomości działu kadr i płac zatrudniającego go zakładu pracy, a ich treść (a ściślej, wskazywana w nich liczba związkowców) determinowała li tylko to, czy i w jakim ewentualnie zakresie

przedstawiciele
zakładowej
organizacji
związkowej
mogą korzystać
z ilościowego
(godzinowego)
zwolnienia z
obowiązku
świadczenia
pracy w danym
okresie
rozliczeniowym.
To zaś oznacza,
że cel i znaczenie
informacji
zawartych w
generowanych w
formie
elektronicznej
dokumentach,
do których
odwołuje się
akt oskarżenia,
sporządzane
były wyłącznie
na wewnętrzny
użytek zakładu
pracy –
dookreślenia, w
jakim zakresie
czasowym
(godzinowym)
pracownicy
pełniący
jednocześnie
funkcje
związkowe będą
zwolnieni w
danym miesiącu
od obowiązku
świadczenia
pracy na rzecz
pracodawcy w
odniesieniu do
tego, co
wynikało z
uprzednio
zawartych umów
o pracę.

Dokument taki de facto wywoływał zatem wyłącznie skutki prawne w ramach stosunków pracy, jakie łączyły uprawnionych związkowców z pracodawcą. Tym samym nie były to dokumenty o takim charakterze i cechach, do jakich nawiązuje art. 271 kk.

Uwzględniając powyższe, w dalszej części uzasadnienia sąd odwoławczy rozpoznał zarzutów i wniosków odwoławczych ograniczyć do wypowiedzenia się, czy zarzucony oskarżonemu czyn mógł zostać oceniony jako wyczerpującego znamiona występku z art. 286 § 1 kk. W realiach przedmiotowej sprawy odniesienie się do tych zarzutów wymaga uprzedniego zasygnalizowanego zasadnie

prezentowanego
w doktrynie
prawa karnego
poglądu (por.
komentarz do
art. 286 kk w:
M. Królikowski,
R. Zawłocki,
(red.) Kodeks
karny. Część
szczególna. Tom
II. Komentarz.
Art. 222–316,
Wyd. 4, Legalis
el.) że nawet
gdyby ustalono,
iż przedstawione
przez sprawcę
osobie
rozporządzającej
mieniem
okoliczności
okazałyby się
finalnie
obiektywnie
nieprawdziwe,
to nie jest to
jeszcze
wystarczająca
podstawa do
przyjęcia, że
sprawca działał
w zamiarze
oszukańczym, a
tym samym do
przypisania mu
występku z art.
286 § 1 kk.
Dla przyjęcia
takiego zamiaru
nieodzowne jest
bowiem
ustalenie
(pewność),
że sprawca miał
rozeznanie i
wiedział (a nie
tylko
przewidywał i
godził się),

że informacje przekazywane osobie pokrzywdzonej są nieprawdziwe, a mimo tego, z tak ukształtowaną świadomością, zmierzał do doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Innymi słowy, jeżeli osoba przekazująca pokrzywdzonemu informację wprowadzie obiektywnie nieprawdziwą, czyni tak w mniej lub bardziej usprawiedliwionym przekonaniu, że jest ona zgodna z rzeczywistością, to odpowiedzialność karna za występki z art. 286 § 1 kk w grę wchodzić nie będzie.

Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (pomimo częściowo wadliwie odkodowanego zakresu

oskarżenia, o
znaczeniu czego
poniżej),
przedstawił
rozsądne i
nieoderwane od
realiów
dowodowych
sprawy powody,
przy których nie
ma
dostatecznych
podstaw do
wnioskowania,
jakoby przy
podejmowaniu
zachowań
objętych
zarzutem
oskarżonemu
towarzyszyła
świadomość
(wiedza)
co do tego,
iż deklarowana
pracodawcy
liczba osób
przynależnych
do zakładowej
organizacji
związkowej jest
nieprawdziwa
oraz co do tego,
że kształtowała
się ona na
poziomie
niższym, aniżeli
150.
Argumentacja ta
ma przy tym
taką wymowę, iż
nieuzasadnioną
dla
rozstrzygnięcia
sprawy jawi
się sugerowana
przez skarżących
potrzeba
uzupełnienia
postępowania

dowodowego o
te dowody,
nieprzeprowadzenie
których
stanowiło kanwę
postawienia
zarzutów
apelacyjnych
ujętych w
kategoriach
obrazy
przepisów art.
170 § 1 pkt 2 i 3
kpk w zw. z art.
366 § 1 kpk w zw.
z art. 167 kpk,
a nadto art. 201
kpk. Abstrahując
bowiem na
chwilę od tego,
czy rzeczywiście
(obiektywnie)
liczba członków
kierowanej przez
oskarżonego
zakładowej
organizacji
związkowej w
okresach, do
których odnosiły
się poszczególne
informacje,
przekraczała
liczbę 150, czy
też nie,
uwypuklić
należy
eksponowane w
uzasadnieniu
sądu I instancji
mniej lub
bardziej
uzasadnione
przekonania
oskarżonego co
do
przynależności
związkowej
osób, których
informacje te

obejmowały.
Podkreślić
należy, iż
oskarżony (oraz
pozostałe osoby
z nim
współuczestniczące
w ustalaniu
liczby
związkowców za
dany okres)
przekonanie
takie
kształtowali w
oparciu o
określony
sposób wykładni
przepisów
wewnątrz-związkowych,
w szczególności
w zakresie
skuteczności
oświadczeń
składanych
przez osoby
deklarujące
zamiar
wstąpienia i
wystąpienia ze
struktur
związkowych.
Przedstawiciele
zakładowej
organizacji
związkowej,
posiłkując się
stanowiskiem
uzgodnionym na
forum
związkowym,
popartym
doradztwem
prawników
związkowych
oraz pozyskaną
ekspertyzą
prawną,
prezentowali
własną
interpretację

przepisów
statutowych
odnośnie
skuteczności
tych oświadczeń
w zależności od
formy i sposobu
ich składania. W
oparciu o nią
podejmowane
były następnie
decyzje co do
zaliczania bądź
nie określonej
osoby w poczet
związkowców na
dany moment.
Nawet zatem,
gdyby założyć,
że przyjmowany
przez nich
sposób
interpretacji i
stosowania
przepisów
wewnątrzwiązkowych
był
nieprawidłowy,
czy też sprzeczny
z regulacjami
kodeksu
cywilnego co
do uznawania
oświadczeń woli
za skuteczne
oraz określania
momentu, z
którym
skuteczność tą
należy wiązać, to
i tak nie byłoby
to wystarczające
dla przypisania
oskarżonemu
zamiaru
oszukańczego.
Błąd co do
wykładni i
stosowania
prawa, nawet

gdyby był
nieusprawiedliwiony,
następstwem
którego byłoby
doprowadzenia
innej osoby
(podmiotu) do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem, nie
jest tożsamy
z umyślnym,
zabarwionym
kierunkowością,
zamiarem
wytworzenia u
tej osoby
przeświadczenia
o określonych
faktach lub
okolicznościach,
pomimo
towarzyszącej
świadomości o
ich sprzeczności
z obiektywną
rzeczywistością.
O istnieniu tego
rodzaju zamiaru
można byłoby
mówić np. w
razie wykazania,
że określony
sposób
interpretacji
prawa został,
jako oczywiście
błędny i
niewłaściwy,
ponad wszelką
wątpliwość
wcześniej
przesądzony i
zdyskwalifikowany
np. poprzez
znane
oskarżonemu
jednolite
orzecznictwo
sądowe,

wiarygodne
ekspertyzy
prawne, czy też
w jakikolwiek
inny
autorytatywny
sposób, a
oskarżony,
pomimo tego,
wciąż obstawał
przy odmiennym
stanowisku i w
oparciu o nie
nadal
przedstawił
osobie
pokrzywdzonej
nieprawdziwe
informacje, z
kierunkowym
zamiarem
wprowadzenia
jej błąd,
obliczonym na
osiągnięcia
nienależnej
korzyści
majątkowej.
Wydaje się,
że podobnie
można byłoby
argumentować
zamiar
oszustwa, gdyby
przedstawianie
przez
oskarżonego
informacji co do
ilości
związkowców
była
następstwem
wyraźnej i
oczywistej
sprzeczności z
treściami
statutowymi,
stanowiący
rezultat na tyle
oczywistego

pogwałcenia
odpowiednich
przepisów, że
widocznego od
razu i dla
każdej osoby,
nawet bliżej
nieobeznanej z
wiedzą
prawniczą.
Dopiero
niezastosowanie
się do treści
takich jasnych,
niebudzących
wątpliwości
norm, w
odniesieniu do
klarownych i
nie budzących
wątpliwości
stanów
faktycznych, nie
mogłoby być
tłumaczone
błędnymi
zabiegami
interpretacyjnymi.
Uchybienie
musiałoby mieć
jednak charakter
oczywisty, jasny
i bezsporny,
niedopuszczający
możliwości
odmiennej
wykładni
przepisów nawet
dla osoby nie
będącej
prawnikiem. O
tym, że tego
rodzaju
wniosków nie
można
wyprowadzać na
użytek niniejszej
sprawy,
przesądza już
choćby tylko

wgląd na sam przebieg tak tego postępowania, jak i procesu prowadzonego równoległe przed Sądem Rejonowym w Radomsku pod sygnaturą II K 877 / 20, dotyczącego tej samej problematyki, tyle że odnoszącego się do innego okresu czasu. Abstrahując na chwilę od tego (o czym niżej), czy racjonalnym i akceptowalnym jest zlecenie opinii procesowych, mających na celu rozstrzygnięcia zagadnień stricte prawnych (w tym przypadku związanych z oceną istnienia stosunku prawnego przynależności do zakładowej organizacji związkowej poszczególnych osób) biegłym z zakresu innych dziedzin i specjalności (np. z zakresu bhp, czy też analitykom kryminalistycznym wskazać należy,

iz rezultaty ich pracy były rozbieżne i w mniejszym lub większym stopniu kwestionowane i poddawane krytyce (nawet uwzględnwszy, iż osoby, którym powierzono te czynności na poszczególnych etapach procesu dysponowały inną, coraz bardziej z biegiem procesu rozszerzoną, bazą dowodową). Jest to już sam w sobie pewien przejaw tego, że niesporne ustalenie liczby związkowców za poszczególne okresy nie było zabiegiem łatwym i mogło być obarczone marginesem niezamierzonego (niecelowego) błędu. Błąd ten również dobrze mógł wynikać z dynamiki zmian kadrowych w zakładzie pracy odnoszącej się do osób, które deklarowały wolę przystąpienia lub wystąpienia ze związku oraz towarzyszącego

jej braku
należytej
staranności i
skrupulatności
po stronie
oskarżonego
(względnie
którejs z osób z
nim
współdziałających
podczas oceny
ich
przynależności
związkowej.
Nawet zatem,
gdyby
informacje
przedstawiane
przez
oskarżonego
takim błędem
były obarczone,
to nie oznacza,
że u przyczyn
tego legł zamiar
oszukańczy. W
ocenie sądu
odwoławczego,
przeprowadzenie
licznych
postulowanych
przez skarżących
czynności
dowodowych
(de facto
mogących
świadczyć o
istotnych
brakach
postępowania
przygotowawczego
zaniechanie
których
stanowiło kanwę
stawiania
zarzutów
kwalifikowanych
w kategoriach
obrazy
przepisów art.

170 § 1 pkt 2 i
3 kpk w zw. z
art. 366 § 1 kpk
w zw. z art. 167
kpk, mogłoby
co najwyżej
pozwolić na
próbę ustalenia
obiektywnej
liczby
związkowców
dla
poszczególnych
okresów
objętych aktem
oskarżenia.
Nawet jednak,
gdyby w oparciu
o dokumentację
związkową oraz
– w razie
powzięcia
wątpliwości co
do jej
rzetelności,
autentyczności
lub braku w
odniesieniu do
poszczególnych
związkowców –
ich ewentualne
przesłuchanie,
poczyniono
bardziej ściśle
ustalenia co do
czasu, sposobu
i skuteczności
złożenia przez
nich oświadczeń
woli o
przystąpieniu do
związku i
wystąpieniu z
niego, to i
tak nie byłoby
to wystarczające
dla przypisania
oskarżonemu
zamiaru
oszukańczego.

Na marginesie,
w ocenie sądu
odwoławczego,
trwanie
skarżących przy
domaganiu się
ponownego
powierzenia
badania statusu
związkowego
osobom nie
dysponującym
odpowiednim
poziomem
wiedzy
prawniczej (np.
analitykowi
kryminalistycznemu
nie znajduje
uzasadnienia, a
w związku z
powyższym
zarzuty obrazy
art. 201 kpk i
tak jawiłyby się
jako chybione. O
ile bowiem w
grę nie wchodzi
potrzeba
sięgnięcia po
wiedzę
prawniczą
ewidentnie
wykraczającą
ponad tę, jaką
muszą posiadać
osoby piastujące
urząd sędziego,
czy też
prokuratora
(np. z
zakresu prawa
obowiązującego
w innym
państwie), to do
ich procesowych
kompetencji
przynależy
samodzielne
rozstrzygnięcie

tego rodzaju zagadnień prawnych.

Ocena nabycia i utraty statusu członka związku zawodowego w kontekście określonych sposobów i form składania oświadczeń woli o przystąpieniu i wystąpieniu do związku, wiedzy tej nie przekracza.

Jednocześnie sąd odwoławczy stoi na stanowisku, że nawet gdyby powielić takie postępowanie dowodowe, zmierzające do obiektywnego ustalenia liczby związkowców w poszczególnych okresach i ustalić w oparciu o nie, że w jednym (lub więcej) z tych okresów liczba związkowców była niższa, aniżeli 150, to wciąż – z powodów wyżej opisanych – nie byłoby pewności dla potraktowania tego rodzaju zachowań jako intencjonalnych zabiegów oszukańczych w

rozumieniu art. 286 § 1 kk. Po wtóre zaś, nawet gdyby iść dalej i na chwilę założyć, że zawyżenie liczby związkowców ponad liczbę 150 było następstwem świadomego, wadliwego uwzględnienia w niej osoby (osób), która (które) takiego statusu nie powinny posiadać, to zważywszy na eksponowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wielostopniowy i wieloosobowy krąg osób uczestniczących w ustalaniu tej liczby, nie byłoby uchwytnego dowodu dla przyjęcia, że uchybienie takie wiązało się z działaniem oskarżonego, a nie innej osoby, względnie, że oskarżony tej nieprawidłowości był świadom. Z tych samych względów nie jawi się jako celowe badanie autentyczności

podpisów
pracowników na
poszczególnych
dokumentach,
skoro nie ma
podstaw do
wnioskowania,
że oskarżony
ich ewentualnej
nieautentyczności
byłby świadom.

Wymowy
powyższych
wniosków nie
zmienia nawet
założenie, iż
sąd I instancji
rzeczywiście
mało
przekonująco
wykazał,
dlaczego za
wiarygodne
uznał
wyjaśnienia
oskarżonego i
współbrzmiające z
nimi zeznania
części świadków,
jakoby składanie
wniosków o
udzielenie
godzin
związkowych w
stałej wysokości
152 miesięcznie
wynikało z
jakiegoś
nieformalnego
porozumienia z
przedstawicielami
pracodawcy.
Trudno bowiem
zakładać,
uwzględniając
zwłaszcza
temperaturę
sporu i poziom
nieufności na

linii organizacja
związkowa –
zakład pracy,
by tego rodzaju
ważkich ustaleń
nie
odzwierciedlał
żaden
dokument.

Sąd odwoławczy
podzielił także
zarzuty
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego
(choć nie uznał
ich za skuteczne
w kontekście
postulowanych
wniosków
apelacyjnych),
że sąd I instancji
wadliwie
odkodował
zakres czasowy
zarzutu aktu
oskarżenia (na
marginesie
zgodzić się
jednak z sądem I
instancji należy,
iż został on przez
oskarżyciela
przedstawiony w
sposób mało
precyzyjny i
mogący budzić
wątpliwości
interpretacyjne).
Powody tego
stanu rzeczy
przedstawione
zostały w
postanowieniu o
zwrocie akt
sądowi I
instancji celem
uzupełnienia
uzasadnienia, w

związku z czym nie ma powodów do powielania ujętej tam argumentacji. Tym niemniej, pomimo faktycznego nieuzupełnienia braków tego uzasadnienia, sąd odwoławczy finalnie uznał, iż w oparciu o lekturę akt niniejszej sprawy, jak również akt sprawy II K 877 / 20 (odnoszącej się do tożsamej problematyki, tyle że z późniejszego okresu), nie ma powodów, aby przyjąć, że przedstawiona powyżej argumentacja, odnosząca się do braku podstaw do przypisywania oskarżonemu uświadomionego (celowego) wprowadzenia pracodawcy w błąd co liczby członków związku, nie odnosiła się także do czasu, do którego w uzasadnieniu sąd I instancji się nie odniósł. Tak bowiem w całym okresie,

do którego odnosi się akt oskarżenia, jak i w czasie będącym przedmiotem drugiej z wyżej wymienionych spraw, liczba związkowców oscylowała w pobliżu granicznej liczby 150, więc nawet, gdyby obiektywnie okazało się, że poziomu tego w „brakującym okresie” nie osiągnęła, to z powodów wyżej przedstawionych nie da się oskarżonemu dowieść, iż był tego stanu rzeczy świadom. Mając więc na uwadze, iż rozstrzygnięcie o uniewinnieniu oskarżonego odnosiło się do całego „zarzuconego” czynu, to przyjęć należy, iż obejmowało ono swoim zakresem także ten okres, do którego sąd I instancji w uzasadnieniu się nie odniósł. W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok także w tym zakresie

należało utrzymać w mocy.		
Wniosek		
Prokuratora oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z powodów wyżej opisanych		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		

ZSTRZYGNIĘCIE

5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 W całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Omówiono powyżej	
0.15.2. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
0.15.3. <i>Uchylenie wyroku sądu</i>	

pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylecia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylecia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	rozstrzygnięcie o kosztach procesu w postanowieniu uzupełniającym.	
7. PODPIS		